

V Praze dne 27. 10. 2021

Posudok

dizertačné práce Ing. arch. Jana Tomandla
Architektonické řešení prostředí pro osoby s Parkinsonovou nemocí
Praha, FA ČVUT 2021

Dizertáciu Jana Tomandla považujem za vzorový príklad, ako má vedecká práca tohto typu v odbore architektúra vyzerať. Má jasne vymedzený a jednoznačne splnený cieľ, výskum bol založený na spolupráci s lekármi, ale jasne architektonicky bázovaný, poskytuje ako všeobecné odporúčania, tak úzko špeciálne poznatky, ktoré sú autorsky originálne a dokonca – čo je v našom odbore neobvyklé, ale inde bežné – vychádza z originálneho a jasne koncipovaného experimentu. Ako sa v práci uvádza, nadväzuje na výskum v oblasti neurológie a rehabilitačného lekárstva a na poznatky získané medzi pacientami a pri navrhovaní pre seniorov. Trúfam si vyjadrovať sa iba k architektonickým súvislostiam, ale jasne formulované súvislosti s týmito ďalšími oblasťami vzbudzujú vo mne plnú dôveru. Presvedčivá a nadhľadová je aj záverečná diskusia. Súčasne vyzdvihujem fakt, že časti práce už boli publikované, no dizertácie nie je len ich mechanickou adíciou, ale sú logicky začlenené do plynulého výkladu.

Ak mám v tomto posudku niečomu oponovať, dokážem nájsť iba maličkosti:

- na niektorých miestach (napr. s. 32 až 34) sa mi zdalo, že sa dalo jasnejšie rozlíšiť medzi „príznakmi“ a „projevmi“ nemoci – nás asi pri architektonických úpravách viac zaujímajú prejavy ako príznaky;
- časť dotazníkového zisťovania sa mi zdá menej presvedčivá a skôr iba potvrdzuje to, čo je už predtým uvedené v metodicko-odporúčacej časti;
- anglické pojmy sú často nevyhnutné, ale niekedy sa mi zdá, že máme úplne uspokojujivé aj naše vlastné pojmy a netreba si pomáhať dovysvetľovaním: freezing (zmrznutí) – práca tohto typu by mala mať aj za úlohu pomáhať stabilizovať domácu terminológiu;
- na s. 43 je chybička v legende (zrejme má byť A-BC);
- ilustrátor Pavel Lupač mohol byť spomenutý niekde na začiatku.

To sú však nepodstatné drobnosti, o ktorých nemá zmysel viesť diskusiu, lebo nijako neovplyvnili vynikajúcu celkovú úroveň dizertácie. Ak by som mal do rozpravy vniesť aspoň jednu otázku na doktoranda, tak je to otázka, aký má názor na vzťah drobných hĺbkových poznatkov tohto typu k tomu, o čo sa tu na fakulte usilujeme v ateliéroch: teda o čo najväčšiu tvorivú slobodu a uvoľnenú kreativitu. Nie je prostá požiadavka na určité členenie podlahy (ktorá – zjednodušene povedané – vyplýva z dizertácie) akoby v priamom protiklade s vytúženou slobodou práce architekta?

Na záver konštatujem, že predloženú dizertáciu považujem za výbornú, aktuálnu, jasnú a jednoznačne vedecky prínosnú, ba dokonca je podľa mňa po všetkých stránkach nasledovaniahodným vzorom, ako by mala byť koncipovaná väčšina dizertácií v odbore architektúra.

Po úspešnej obhajobe Janovi Tomandlovi náleží titul Ph.D.



Matuš Dulla